

MIKKI LISH
&
KELLY NGAI

Kouzelníková mapa

Další dobrodružství
hrdinů z Hrabivého
vrchu

FRAGMENT

Kouzelníková mapa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mikki Lish and Kelly Ngai

Kouzelníková mapa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kouzelníková mapa

Kouzelníková mapa

MIKKI LISH
&
KELLY NGAI

FRAGMENT

Text copyright © Mikki Lish and Kelly Ngai, 2021
Cover design by Helen Crawford White
Cover Illustration © Maxine Lee, 2021
Translation © Kristýna Suchomelová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5275-5
ISBN e-knihy 978-80-253-5430-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5431-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5429-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Brentovi za prokázanou laskavost

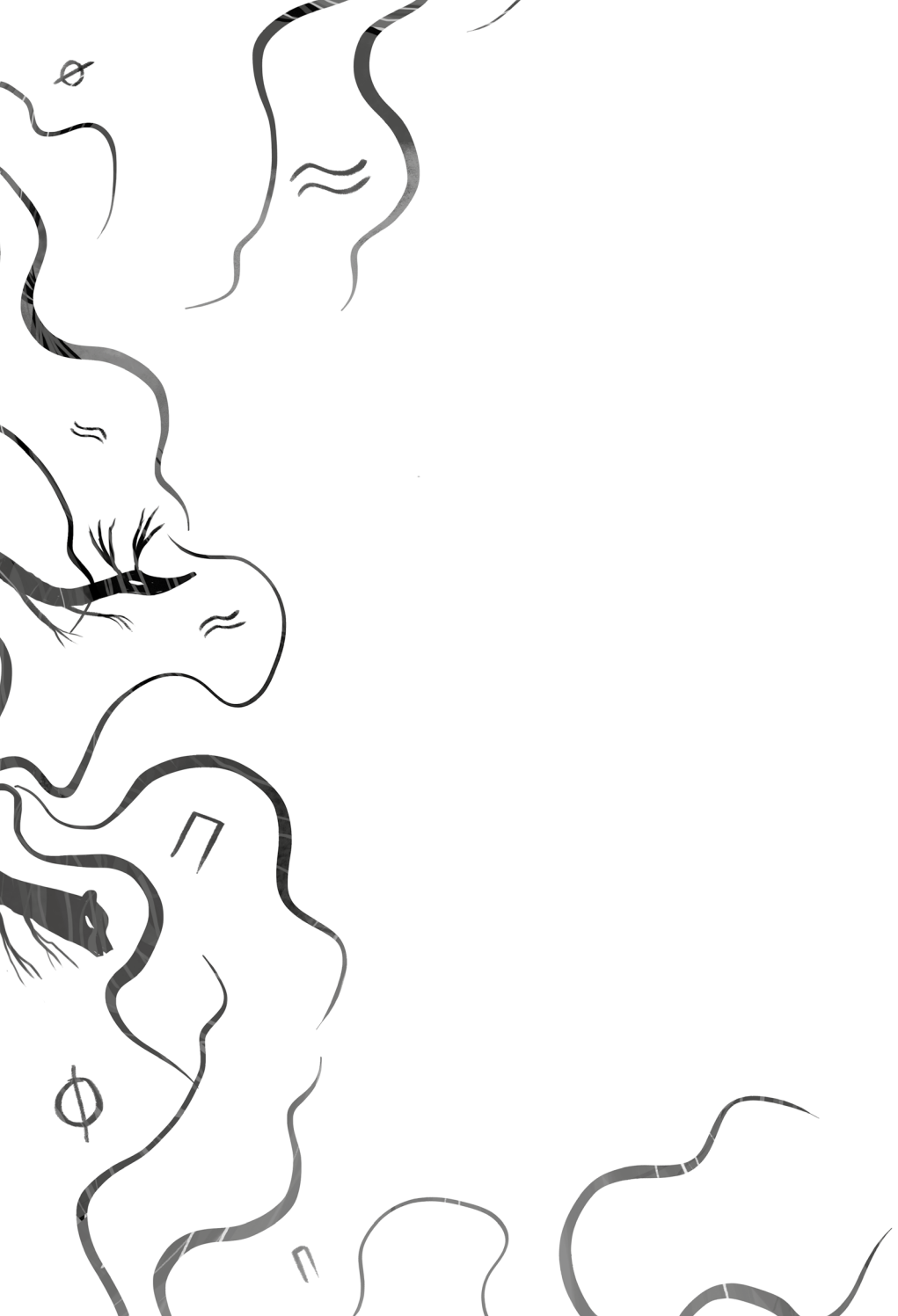
– K. N.

Colinovi za důvěru a ochotu riskovat

– M. L.

Obsah

Kapitola první – Drobné změny	11
Kapitola druhá – Pozvánka	18
Kapitola třetí – Bratranec z druhého kolene	25
Kapitola čtvrtá – Síň a lokál	33
Kapitola pátá – Ukotvená mapa	41
Kapitola šestá – Slavnostní zahájení	47
Kapitola sedmá – Do nesprávných rukou	55
Kapitola osmá – Černý pasažér	62
Kapitola devátá – Přivolávací přání	70
Kapitola desátá – Spodní proud	78
Kapitola jedenáctá – Jih	86
Kapitola dvanáctá – Zkus mě zmást	92
Kapitola třináctá – Puzzlewood	99
Kapitola čtrnáctá – Peřinový bunkr	106
Kapitola patnáctá – Dřevěné puzzle	114
Kapitola šestnáctá – Slévárna	123
Kapitola sedmnáctá – Kupředu nebo zpátky	130
Kapitola osmnáctá – Co málokdo ví	137
Kapitola devatenáctá – Skluzotok	142
Kapitola dvacátá – Duel	149
Kapitola dvacátá první – Zvrátit nesnesitelné rozhodnutí	157
Kapitola dvacátá druhá – Jeskyně melodií	163
Kapitola dvacátá třetí – Pakt	168
Kapitola dvacátá čtvrtá – Zkratka	175
Kapitola dvacátá pátá – Z vnitřku bouřkové kupy	181
Kapitola dvacátá šestá – Obrův chodník	186
Kapitola dvacátá sedmá – Vyzyvatelé	193
Kapitola dvacátá osmá – Samhain	202
Kapitola dvacátá devátá – Po všem	209
Poděkování	212

*V kratičkém životě,
co trvá sotva jednu noc,
jak moc – jak málo –
zmůže naše moc*

Emily Dickinsonová

Kapitola první

Drobné změny

„Spencere! Pozor!“
Spencer van Beer se za letu odvážil ohlédnout. Kamenný gryf ho za rychlého mávání křídel doháněl. Větší problém však byl jeho napřažený pařát, kterým mířil přímo na chlapcův kotník. Spencer vyjel. Než se ho gryf stihl dotknout, skrčil nohy, pobídl vlastní křídla, aby letěla rychleji, a odsvištěl směrem ke stromům.

Jak se blížil k okraji lesa, pronikavý pískot jeho pronásledovatele odezněl. O minutu později Spencer vletěl mezi kmeny stromů a začal se mezi nimi náhodně proplétat. Kličkoval doleva a doprava, nahoru a dolů, aby gryfa setřásl ze své stopy. Opadané podzimní listí mu šustilo v patách.

Když ztratil přehled o tom, kolikrát už zahrnul, ohlédl se přes rameno. Právě prolétával potměným středem lesa. Vzduchem se mihl pták, ale gryf nikde. Možná ho setřásl. *Musím zpátky k ostatním*, pomyslel si nervózně. S očima na stopkách se vydal na okraj lesa a potom se úprkem rozletěl do bezpečí.

Čekali tam na něj a horlivě mávali. Ale když ho od nich dělilo už jen pár metrů, gryf se vynořil z lesa. Řítíl se přímo na něj a Spencer v panice ztratil nad křídly kontrolu. Zakymácel se a křídla začala mávat mimo rytmus. Gryf vycítil, že má vítězství na dosah, a s radostným skřekem se pařátem natáhl po Spencerovi. Chlapec ve vzduchu udělal přemet stranou a celý zadýchaný neobratně dopadl na zem. Vyplivl z pusy trávu a gryf na něm přistál a zaskřehotal: „Máš babu!“

Ostatní se zasmáli.

„Není ti nic?“ zeptala se Spencerova starší sestra Hedy a podala mu ruku, aby mu pomohla na nohy. „Vypadalo to, jako kdybys za letu zakopnul.“

„Letěl jsi skvěle, ty náš zrzavý ninjo,“ volala jejich sestřenice Jelly.

„Zrzcí jsou nejlepší ninjové,“ prohlásil Spencer. Vrhł otrávený pohled na gryfa a dodal: „Nemůžu uvěřit, že zase vyhráli. Hele, Maxi, nepodváděl ten gryf?“

Na to kamenný gryf pohoršeně hvízdł a nechal se od jejich mladšího bratrance Maxe pohládit. „Podle mě ne,“ odpověděl Max. „Takže Hedy z nás má pořad nejvíc bodů.“

Jasně že má, pomyslel si Spencer a odepnul si kouzelná kovová křídla, která si půjčili od dědečka.

„No, já jsem si ještě nezalétal,“ ozval se Doug, mluvící koberec z medvědí kožešiny. Vyplivl stonožku, kterou předtím potají slíznul ze země.

„Zřetelně si vybavuju, jak jsi ty sám kdysi tvrdil, že kdyby ti bylo souzeno, abys létal, tak by ses býval narodil se zobákem,“ připomněl mu Stan, vycpaná jelení hlava.

„To, že k tomu nemám vlohy od přírody, ještě neznamená, že to dělat nemůžu,“ zamumlal Doug. „Mimochodem, vypadáš směšně. Co ti to Jelly probůh provedla?“

Jelly se spokojeně posadila na paty. „Je to jen troška lesku na rty. A pár třpytek na parozích. A *jeden* nalepovací kamínek mezi očima.

Půjde to sundat, neboj. Pokud si to teda nechceš nechat, Stane?“ Nastavila mu zrcátko, aby si mohl prohlédnout svůj odraz.

„Hmm. Nejsm si zcela jistý, jestli to působí... vznešeně,“ zamumlal pochybovačně Stan.

„Rozhodně ale vynikáš,“ odpověděla Jelly. „To jsi chtěl, ne? Přesně jako já s Hedy. Hedy to strašně sluší, vidíš? Je teď naprosto nepřehlédnutelná!“

Hedy se nejistě dotkla kamínku, který jí Jelly nalepila mezi třpytkami nalíčené oči, což vůbec neladilo s její sepranou mikinou a ošoupanými teniskami.

„Je rozdíl, jestli jeden vyčnívá proto, že je čtrnáctérák a nebojí se použít svoje paroží, nebo jestli vyčnívá jako včelí žihadlo na lasičí zadnici,“ prohlásil Doug. „Tak Spencere, proletíme se?“

Když se blížil západ slunce, nasedla jejich nezvyklá skupinka na kola a vydala se do vesnice Marberry's Rest. Na to, že spolu stráví tyhle podzimní prázdniny, se těšili už celé týdny. Spencer a Hedy tu byli s maminkou na návštěvě, zatímco tatínek se účastnil několikadenního charitativního cyklistického závodu. Jakmile bylo vše domluvené, poprosili, jestli by mohla přijet i Jelly s Maxem.

„Řekneš mi znovu, jak jste našli tetičku Rose?“ prosil Max.

„Zase?“ brblala Jelly. „Maxi, vždyť už jsi to slyšel aspoň sedmdesát-osmtisíckrát.“

Hedy se ale na Maxe přes rameno ohlédla s úsměvem. Nikdy ji neomrzelo vyprávět mu, jak se Spencerem téměř před dvěma lety rozluštili záhadu zmizení jejich babičky Rose a vysvobodili ji z Kaleidosu.

Max ze všeho nejradši poslouchal o tom, jak Hedy a Spencerovi pomáhaly různé kouzelné předměty, které dědeček John za mnoho let nahromadil a ukryl v domě. Kromě Douga a Stana to byli dřevozvědi, kteří se pohybovali ve všem, co bylo v domě dřevěné, a malé kamenné sochy usazené na dědečkově střeše, aby dům chránily před vetřelci.

Doug byl teď vmáčkнутý do přepravky na mléko na zadním nosiči Spencerova kola. Stan byl připásaný k Hedyiným řídítkům a kamenný gryf a chrlíč seděli u Jelly a Maxe v košíku. V Marberry's Rest se nikdo neměl dozvědět, že dědeček sbírá magické předměty. Od té doby, co majitelka místního obchodu paní Suttonová zahlédla Hedy v letu – a babička Rose ji musela přesvědčit, že si určitě jen spletla obrovského ptáka s člověkem – měli přísně zakázáno používat dědečkova kovová křídla kdekoliv, kde by je sousedé mohli vidět.

Doug se Stanem se ve vesnici chovali přesně tak, jak měli – nehýbali se, nemrkali ani nemluvili – ale chrlíče pořád zapomínaly, že se nemají hýbat, a děti je musely často napomínat, ať jsou zticha.

„Počkejte tady,“ řekla Hedy a nechala kolo stát před Suttonovým smíšeným zbožím. Výloha obchodu byla vyzdobená na Halloween vyřezanými dýněmi, obrovskými černými pavouky a veselou figurkou čarodějnice na koštěti. „Vyzvednu dort.“

Zpoza rohu vyšel postarší pár a děti na chodníku popošly, aby jim udělaly místo. Spencer je nikdy předtím neviděl, takže odhadoval, že tam jsou jen na výletě.

„Dobrý den,“ pozdravil muž, usmál se na děti a pak zůstal zírat na Stana s Dougem. „Máte teda slušnou sbírku. Dobře se tu loví?“

Samozřejmě žertoval, ale lov byl pro zvířata velmi citlivé téma. Spencer cítil, jak Doug tiše hluboko v krku vrčí, a viděl, jak Stan roztahuje nozdry.

„Domácí mazlíčky mít nesmíme,“ vysvětloval Spencer, „tak si místo toho bereme s sebou tyhle.“

„Ale koukám, že *ty* mazlíčka mít smíš,“ obrátila se žena na Maxe. Zamžourala na chrlíč v jeho košíku a zamračila se. „Panečku, to je mi ale podivná kočka.“ Slovem „podivná“ chtěla zcela zřejmě říct ošklivá.

Chrlíč, místo aby zůstal nehybný, a oni tak mohli předstírat, že je socha, kterou s sebou vozí pro zábavu, na ženu zasyčel, takže zalapala po dechu a chytila se manžela za ruku.

„Moc se omlouvám,“ vyhrkla Jelly, potlačila smích a prudce chrlič klepla do hlavy. Ten se se zlostným pohledem schoulil do košíku. „Teprve nedávno jsme si ho vzali z útulku a ještě není moc vycvičený.“

V tu chvíli našťestí zacinkal zvonek na dveřích obchodu a Hedy vyšla ven s velkou krabicí s dortem. V patách jí byla přátelská paní Suttonová.

„Ahoj Spencere, Angelico, Maxi!“ zatrykovala. „Vidím, že jste vyrazili vyvenčit své *mazlíčky!*“ Paní Suttonová jejich historku o tom, že skutečné mazlíčky mají zakázané, spolkla i s navijákem a byla zvyklá, že po vesnici jezdí s Dougem, Stanem a chrličem. Obrátila svou pozornost na nově příchozí. „Vítejte u nás ve vesnici! Odkud jste přijeli? Pojdte dál...“

Postarší pár, stále zaskočený syčící „kočkou“, neodolal jejímu pohostinnému klábosení a nechal se zavést dovnitř. Děti se s paní Suttonovou rozloučily a vyrazily na kolech pryč.

Hrabivý vrch se od doby, kdy tam Spencer s Hedy poprvé přespávali, výrazně změnil. Zahrada byla plná nových keřů a kvetoucích rostlin, dědečkovo harampádí uvnitř domu bylo uklizené na svém místě a babička Rose našla velkou zálibu v moderních spotřebičích.

K nadšení dětí stál na příjezdové cestě starý mlékařský vůz, což znamenalo, že na večeri dorazila paní Palová se Soumitrou. Děti na kolech dojely do zadní zahrady, odkud se chrliče mohly vrátit na střechu s nejmenším rizikem, že je někdo cizí uvidí.

„Neměl bys na lidi syčet,“ napomenul Spencer chrlič a ten se zamračil. „Jestli s tím nepřestaneš, dědeček John by nám mohl zakázat brát vás s sebou.“

Chrlič se zakabonil ještě víc a vyšplhal z košíku. Jediná reakce, které se Spencerovi dostalo, byl kamenný bobek, který chrlič nabručeně vytlačil ze svého pozadí. Kamenné sochy neměly ve zvyku se omlouvat.

„Puntá udělal další?“ zamnul si Max ruce. Kamenný trus s oblibou sbíral a svým odhodláním říkat chrličům dětinskými jmény si ho na truc často vysloužil ještě víc.

Gryf vypustil vlastní kamenné bobky (spíš na podporu druhého chrliče než jako laskavost pro Maxe) a pak oba za spousty mumlání pod vousy vyletěli na střechu.

„Chrabří zápasníci se vracejí!“ zvolal dědeček John, který se k nim blížil z konce zahrady. Po boku mu šla paní Palová, majitelka obchodu s kouzelnými předměty zvaného Palisáda, a mladý muž – její vnuk Soumitra. Děti se k nim rozeběhly a objaly je.

„Kdo vyhrál?“ zajímal se Soumitra.

„Chrliče, už zase. Hedy je jediná, kdo je dokáže v létání porazit,“ stěžoval si Spencer.

„Jen to nevzdávej, jednou ji doženeš,“ usmál se Soumitra. „Kdo mi zrekapituluje hlavní události závodu? Stane?“

Stan, kterého nesla Jelly, se celý rozzářil. „Samozřejmě, s radostí. Doufám jen, že mé vyprávění dokáže dostatečně přesně vylíčit hrdinství celého turnaje!“

„To je nejspíš poprvé, co o chrličích někdo řekl, že jsou hrdinské,“ přemítal dědeček.

Když se Hedy, Jelly a Max se Soumitrou vydali k domu, dědeček John Spencera na chvíli zdržel.

„Co se děje?“ zeptal se chlapec.

„Mrzí mě to, Spencere,“ řekla mu paní Palová, „ale tvoji návštěvu Palisády budeme muset odložit. Budu se zrovna účastnit jedné akce. Domluvíme se na jindy, slibuju.“

Spencer se snažil skrýt své zklamání. Dostal nápad, jak by speciálním – no, trošku kouzelným – způsobem mohl upravit svůj polaroid, a nenapadal ho nikdo lepší, s kým to vyzkoušet, než paní Palová. „Co je to za akce?“

„Jmenuje se Fantastikána,“ pověděla mu.

Spencerem projela vlna zrušení, až se mu naježily chlupy v zátylku. „Vezmete mě s sebou?“

„Ani nevíš, o co jde,“ zafrkal dědeček.

„Ale *zní* to suprově. Co to je?“

„Setkání staromódních staroušů, jako jsem já,“ odpověděl dědeček.

Paní Palová ale zamlaskala a řekla: „Je tam soutěž pro mladé kouzelníky a dílny, kde si děti můžou zkusit něco vyrobit. Trochu jako výtvarné dílny, co bývají o prázdninách.“

Spencerovi z toho šla hlava kolem. „Ale k tomu navíc *kouzla*?“

„Základní kouzla, hádám, ne ta velkolepá magie, o kterou máš zájem,“ pověděl mu dědeček.

„Ale to *zní* skvěle!“ vykřikl Spencer. „Prosím, můžeme tam?“

Dědeček John se mrzutě obrátil na paní Palovou. „To jste udělala schválně?“

„Zdá se to jako ideální příležitost, pane Sangu,“ odpověděla nevinně.

Spencer poskakoval kolem dědečka. „Prosím? Hrozně bych se chtěl naučit vyrábět věci jako paní Palová. Možná bych pak mohl vést Pali-sádu, až vyrostu.“ Najednou se zarazil a přemýšlel, jestli nezašel příliš daleko. „Chci říct, kdyby Soumitra nechtěl.“

„No to potěš pánbůh!“ zvolal dědeček. „Myslel jsem si, že to bude tvůj koníček, ne životní poslání.“

Jejda, pomyslel si Spencer a zašklebil se, aby to vypadalo jenom jako vtip. Jak jen má dědečka přesvědčit, aby šel na Fantastikánu a vzal je s sebou?

„Nechceš si popovídat s ostatními kouzelníky?“ zeptal se ho.

Dědeček John rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, pokud se tomu můžu vyhnout.“

Kapitola druhá

Pozvánka

„**H**odně štěstí, zdraví!“
Paní Palová se zhluboka nadechla, aby sfoukla svíčky, ale poryv větru ji předběhl a všichni se rozesmáli. Byl příjemný podzimní večer, takže jedli na terase za domem, kterou vesele zdobily světelné řetězy. Doug byl položený přes židli a Stan vmáčknutý mezi mámou a Soumitrou. Děti seděly na kamenné lavičce, na které kdysi jako socha vězela dědečkova bývalá kuchařka paní Vilumsová se sestrami.

„Strýčku, udělej nějaké kouzlo, aby se svíčky zase rozhořely!“ naléhal Max.

„Na to bohatě stačí sirky, Maxi,“ odpověděl dědeček John. Sice i nadále sbíral magické předměty, ale používat kouzla pořád zatvrzele odmítal.

„Nemůžeš pravidla jednou za čas porušit?“ zeptala se Hedy. „Vyčarovat nějakou clonu proti větru? To by nikomu neublížilo.“

„Kdybych věděl jak,“ ozval se Spencer, „tak bych vyrobil svíčky na dort, co by se nedaly sfouknout, dokud by si oslavenec něco nepřál.“

Paní Palová si zaujatě poklepala na bradu. „Oříšek by bylo najít a soustředit moc plnit přání.“

„Jak by se to dalo udělat?“ chtěla vědět Jelly.

„Prosím vás,“ ozval se dědeček John, „nenabádejte Spencera k tomu, aby začal experimentovat s džiny, zlatými rybkami a podobnými nesmysly. Z lidové slovesnosti jasně víme, že to končívá katastrofálně.“

„Co obchod, Rani?“ zajímala se babička Rose.

„Za posledních pár týdnů se prodej trochu zpomalil,“ odpověděla paní Palová. „Ale na tom není nic moc překvapivého, protože se bude hodně obchodovat teď o víkendu.“

„Před týdnem se k nám někdo pokusil vloupat,“ dodal nevrle Soumitra.

„To je hrůza!“ vykřikla Hedy. „Co se stalo?“

„Můj zabezpečovací systém ho odradil dřív, než se dostal dovnitř,“ ujistila ji paní Palová. „Ať už to byl kdokoliv, musel si pořádně natlouct, když spadl vzadu ze střechy, ale podařilo se mu utéct.“

„Možná je na čase, abyste obchod přestěhovali někam jinam,“ navrhl starostlivě dědeček John.

Paní Palová mávla rukou. „Mám své důvody pro to, proč je právě tam.“

„Říkala jste, že se bude hodně obchodovat o víkendu?“ zeptal se Stan. „Znamená to, že se koná Fantastikána?“

Hedy zpozorněla. „Co to je?“

Dědeček John po Stanovi vrhl vyčítavý pohled. „Jak jsem už řekl Spencerovi, je to sraz mrzutých starců, jako jsem já, kteří svá nejlepší kouzelnická léta už mají dávno za sebou.“

„Ale říkal jsi, že jsou tam kouzelné dílny,“ připomněl mu Spencer.

„A to není vše,“ prohlásil Stan. „Jednou jsem na Fantastikáně byl, jeden majitel mě tam přišel vyměnit s jiným. Probíhá tam směnný obchod, je tam mnoho různých stánků a soutěž pro děti asi v Hedyině věku a starší. Musí plnit všemožné kouzelné úkoly, aby vyhrály.“

Všechny čtyři děti začaly mluvit jedno přes druhé a dožadovaly se toho, aby mohly tuto akci s podivným jménem navštívit. Nakonec je dědeček John zdviženou rukou umlčel. „Není to druh místa, kam bych vás chtěl brát. Na Fantastikáně se děje až moc nepředvídatelných věcí.“ V jeho myslí „nepředvídatelný“ znamenalo „nebezpečný“.

„Nebudou ale mít ty nebezpečné věci pod kontrolou?“ zeptala se Jelly.

Dědeček John zamručel. „Divila by ses, jak dovedou být neschopní.“

„Paní Palová si myslí, že je to v pohodě!“ přimlouval se Spencer.

„A když tam ostatní děti můžou jít a *soutěžit*, tak se přece nemůže nic stát, když tam půjdeme my a budeme se jen *dívat*,“ přidala se Hedy.

„Prosím, nemůžeme si pro jednu užít nějakou pořádnou zábavu jako rodina?“

„Vaše babička tam nechce,“ naježil se dědeček, „takže na to koukejte zapomenout.“

Děti zmlkly.

Babička Rose se nesnažila zakrýt podrážděný pohled, který vrhla dědečkovým směrem. „Půjdu postavit na čaj.“ Podala Hedy ruku. „Půjdeš se mnou?“

Hedy se babičky za ruku držela celou cestu do kuchyně, což by s rodiči nikdy neudělala teď, když už jí bylo třináct. Vytušila ale, že babičku to uklidňuje, a tady na Hrabivém vrchu jí to nepřipadalo trapné.

Vlastně existovala spousta věcí, které tady trapné nebyly, ale ve zbytku světa rozhodně ano. To si Hedy ověřila na vlastní kůži. Když nedávala pozor, všechna pravidla se změnila. Na základní škole člověk klidně mohl nejlepší kamarádce říct, že se zná s mluvícím medvědíím kobercem a jelení hlavou a že potkal ducha klavíristy – a vysvobodil babičku z kouzelné mizející krabice. Ale na gymnáziu to z člověka dělalo podivína a najednou si musel hledat nové kamarády, tajit tu nejzajímavější část svého života a předstírat, že je úplně, dočista obyčejný.

Babička Rose sundala z ledničky kus tlusté černé čtvrtky. „Na Fantastikánu ho pozvali, víš?“ pověděla vnučce. „Tady je pozvánka. Jenže on odmítl. Pořád téhle skupině lidí nevěří. Ale hlavní důvod, proč nejde, je, že mě nechce nechávat samotnou.“

„Ale ty bys nebyla sama,“ řekla nadšeně Hedy. „Ne, kdybychom tam šli všichni spolu.“

Babička zkrivila tvář. „Nechci, aby se mě celou dobu, co tam budu, pořád někdo na něco vyptával. Vědí, že jste mě našli po třiceti letech. Bude je zajímat, kde jsem byla.“

„Takže jsi tak trochu slavná?“ zeptala se Hedy. „To je super.“

„Nestojím o to, aby na mě lidi civěli, Hedy,“ vysvětlovala jemně babička. „A nejsem připravená mluvit o vnitřku Kaleidosu.“

Hedy si prohlédla pozvánku na Fantastikánu. Byla od skupiny nazvané Eskamotáž, napsaná plastickým stříbrným písmem a adresovaná Úžasnému kouzelníkovi Johnu Sangovi. Hedy přejela prstem po ozdobném písmenu F ve spodní části pozvánky a uslyšela tichý zvuk podobný hluku karnevalu: mnoho nezřetelně mluvících hlasů, hrající hudbu, zvonění zvonků, vzdálený potlesk.

Hedy si v zamyšlení nevšimla, že do kuchyně přišel dědeček s paní Palovou, dokud ji nepohládl po tváři. „Omlouvám se, že jsem se rozlobil,“ řekl jí.

„To nic.“

Hedy babičce pomohla vynést čaj na terasu a všichni se s chutí pustili do dortu. Pak dostala nápad a nabídla se, že dojde pro dědečka s paní Palovou.

Dveře pracovny byly zavřené, přesně jak očekávala. Hedy si uvědomila, že po měsících probírání běžných záležitostí jako hudebních skupin, toho, kdo se komu líbí, domácích úkolů a fotbalového tréninku prahne po jediné věci: po hovorech o magii, po pocitu, že je součástí něčeho výjimečného a významného. Věděla, že odposlouchávat se nemá, ale stejně přitiskla ucho ke dveřím. Slovům uvnitř ale nebylo rozumět.

Měla bych prostě zaklepat, pomyslela si. Zvedla ruku, ale než stihla zatukat, objevila se ve dřevě vyboulenina a něžně se jí přitúlila ke tváři. Byl to nejmenší dřevozvěd.

„Ahoj,“ šeptla Hedy. Nemusela ho o nic prosit. Dřevozvěd věděl, co v tu chvíli v hloubi duše chce, a ochotně zatáhl část okraje dveří dovnitř, a vytvořil tak škvíru, skrz kterou Hedy slyšela, o čem se mluví.

„Mám štěstí, že mě Rosie donutila, abych si udělal ve věcech pořádek a všechno zinventarizoval,“ říkal právě dědeček. „Na tohle zrcátko jsem už léta skoro ani nepomyslel.“

Hedy přiložila oko k mezeře ve dveřích. Mluvili o malém kulatém kousku kovu, velkém zhruba jako podšálek. Z jedné strany na něm byla vyrytá složitá ozdoba a na druhé, hladké straně bylo zrcadlo.

„Brock Rabble se s námi dvěma chce tenhle víkend sejít.“

„Brock Rabble!“ žasl dědeček.

Paní Palová přikývla. „Muselo se k němu nějak donést, že to zrcátko máte. Tvrdí, že o něm něco ví.“

Dědeček John vypadal rozpolceně. „Už jsem odmítl pozvánku od Eskamotáže a moc jsem se netajil tím, co si o nich myslím. Když se tam teď ukážu, budou se divit, proč jsem změnil názor.“

„Vezměte s sebou děti,“ navrhla paní Palová. „Je to věrohodná výmluva – že jste je tam vzal, aby se podívaly na soutěž.“

„Nechci tu Rosie nechávat samotnou.“

„A kdyby tu s ní někdo zůstal?“

Hedy tiše poděkovala dřevozvědovi, odcupitala zpátky ven a cestou usilovně přemýšlela. Dědeček by byl babičku ochotný opustit jedině v případě, kdy by to ona sama navrhla a Hedyina maminka Olivia tu s ní zůstala a dělala jí společnost. A vzhledem k tomu, že táta byl zrovna na charitativním závodě, bylo to i pro mámu ideální. Hedy se vmáčkla mezi babičku a maminku a začala jim šeptat, takže když se dědeček John vrátil ke stolu, už bylo všechno domluvené.